

HOMILIE VIERENTWINTIGSTE ZONDAG DOOR HET JAAR B 2009

Wie zeggen de mensen dat ik ben? Voor ons schijnt Jezus naar de bekende weg te vragen. Maar Jezus stelt die vraag niet zonder reden. Hij is weldoende rondgetrokken. Hij heeft lammen doen lopen, blinden doen zien, melaatsen gereinigd. Hij heeft gepreekt over Gods koninkrijk. Maar het heeft mensen niet aan het denken gezet. Zij vonden het prima om een wonderdoener voorbij te zien komen. Van alle kanten brachten zij hun zieken bijeen en Jezus genas hen. De mensen hingen ook aan hun Jezus' lippen wanneer hij tot hen sprak. Het viel hen op, dat Hij anders preekt dan de schriftgeleerden en farizeeën. Zij wilden hem zelfs tot hun koning uitroepen, maar daarna is Jezus weer vergeten. Wie zeggen de mensen, dat ik ben?

Maar ook waren er mensen die zo onder de indruk raakten, dat zij zich die vraag stelden: Wie is deze Jezus toch, dat Hij aandacht heeft voor zieken, voor lammen en gebrekkigen?

Voor ons is dat geen vraag meer, want wij geloven in Hem als de Zoon van God. Petrus heeft het juiste antwoord gegeven. Toch is het niet zomaar het antwoord op een quizvraag. Wie zegt in Jezus te geloven, moet ook de daad bij het woord voegen. In de eerste lezing horen wij: "Wat baat het een mens, als hij beweert, dat Hij geloof heeft, maar geen daden kan laten zien? Wat stelt het voor, als iemand alleen maar voor zichzelf gelooft om voor zichzelf de hemel te verdienen?"

De brief van Jacobus maakt het concreet: stel dat iemand niets te eten heeft en iemand zou zeggen: geluk ermee. Eet maar goed. Maar niets doet om in diens nood te voorzien? Zo is het geloof dood, als het zich niet in daden kan uiten en bewijzen. Zo'n geloof bestaat niet, is levenloos.

Misschien zal iemand zeggen: Ik heb het geloof, en jij hebt de daad. In dat geval, zegt Jacobus, moet zo iemand maar eens bewijzen, dat hij geloof heeft. Ik, zo zegt Jacobus, zal u met mijn daden mijn geloof bewijzen.

Geloof en liefde horen bij elkaar. Het zijn de twee kanten van één medaille.

Op deze parochie zonnebloemzondag willen wij duidelijk maken, dat wij ons geloof niet alleen in dit kerkgebouw beleven, maar dat ons christen-zijn herkenbaar wordt door onze goedheid en vooral ook door onze aandacht voor zieken.

Het is bewezen, dat mensen met een kerkelijke achtergrond zich sterk geroepen voelen om zich de nood van de naaste aan te trekken. Niet zelden krijgen zij ook vragen gesteld: Waarom heb je aandacht voor armen, voor zieken, voor mensen in nood? Het wekt dus verbazing op, als iemand niet enkel aan zijn eigen voordeel denkt. Als iemand zijn vrije tijd voor het algemeen belang ter beschikking stelt? Als op iemand altijd een beroep gedaan kan worden.

Ons christen-zijn wordt dan een getuigenis. En als bij Jezus roept het vragen wakker: Wie is hij/zij, dat ze deze aandacht voor zieken hebben?

Ik dank onze parochie zonnebloemvereniging voor de trouwe inzet voor de mensen in ons midden, die ziek zijn, aan huis gekluisterd, of vereenzaamd. Mogen er zegen rusten op hun werk.